

i et Tidsrum af f. Ex. 5 eller 10 Aar, naar der findes en saadan, som er villig til at nedsaette sig der og som beviser, at han er kvalificeret dertil. Saaledes vilde det vise sig, om ikke Befolkningen igjennem denne Aar-række vilde faae det rette Blik for Sagen og indsee, at den kunde offere og vistnok ogsaa godt kunde offere den fornødne Understøttelse, som den skulde have til Lægetilsyn. Der have vi nemlig det svage Punkt, idet vor Landbefolkning — jeg er en Ven af Bondestanden, men jeg vil ogsaa sige den Sandheden — er meget langt tilbage, naar der bliver Spørgsmaal om at sørge for de sanitaire Hensyns Baretagelse. Jeg skal anføre de Grunde, som efter min Formening have foranlediget, at vor Landbefolkning i den Henseende staaer meget langt tilbage. For det Første er det, fordi Beilængden meget ofte og i Reglen er uoverkommelig. Lad os blot regne, at der er 2 Mill. til en Læge, da er det at føre 8 Mill. frem og tilbage for at hente ham og bringe ham til hans Opholdssted igjen. Disse 8 Mill. fjører en Mand ikke, undtagen der er den haardeste Nød paa Færde, og i de fleste Tilfælde har jeg, idetmindste efter min Overbeviisning, den Visshed, at de store Sygdomstilfælde mangen Gang vilde være undgaaede, naar man altid havde søgt Lægehjælp; men det er netop det, man ikke gjør paa Landet. Dernæst har vor Landbefolkning i den Henseende meget ondt ved at give mere af sin Lomme end høist nødvendigt; kunne de spare de Penge, der medgaae til Lægeløn, saa lukke de sandelig ikke Pungen op, og er der ikke den største Sandsynlighed for, at der vil skee en forfærdelig Ulykke, saa lukke de Pungen. Jeg siger dette, thi jeg har hørt et Exempel, som har flaaet mig. Der var en practiserende Læge, som nedsaatte sig paa et Sted, og som tilbød den omboende Landbefolkning, at han for 2 Rd. om Aaret vilde besørge alle de Sygdomsforretninger, som han som Hunslæge var forpligtet til at forette i Familien, men Deboerne sagde: Nei, bliv Du hjemme, vi beholde de 2 Rd. Naar man har et saadant Exempel at kunne paavise, saa siger jeg, at der er en Mangel ved vor Landbefolkning

overfor dette Spørgsmaal, og jeg troer, at man ved en nærmere Dervedelse vil komme til det Resultat, at man paa sine Steder vilde gjøre vel i at fremme Lægevirksomheden paa en fornuftig Maade ved at yde en 5- eller 10-aarig Understøttelse, naar en practiserende Læge vilde nedsaette sig der, og, vel at mærke, Befolkningen var saa opsat paa at faae en saadan Hjælp, at den androg derpaa, og man tillige kunde skjonne, at der hidtil ikke havde viist sig Veilighed for en Læge til at kunne nedsaette sig der. Jeg troer derfor, at det Princip, som ligger i dette Forslag, nemlig at ansætte, eller rettere sagt, understøtte Læger med Ansættelse i saadanne Districter, hvor der nu ikke findes Læger, og hvor der er Trang til dem, vilde være en Foranstaltning, hvorved Regjeringen vilde indlægge sig megen Fortjeneste af Befolkningen.

Formanden: Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Frederiksen: Smedens jeg i Udstilligt maa anerkjende den høitærede Ministers Ytringer navnlig med Hensyn til den Balances Rigtighed, som blev opgjort, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekom mig, at den høitærede Minister tildeels har sig ad som Lordenskjold i Marstrand. Det var med Hensyn til Sernbanerne, som han deels opførte som et Activ og tillige tog dem ved de aarlige Indtægter, og ligeledes da der var Tale om Omkostningerne til Krigen, som den høitærede Minister tog med i Regnskabet, paa samme Tid som han ikke forlangte, at vi skulde erstatte disse Opoffelser ved at gjøre en aarlig Fremgang.

Schönheyder: Der er en Green af det foreliggende Finantsforslag, som under den allerede temmelig lange Debat ikke synes at have tildraget sig synderlig Opmærksomhed her i Thinget, nemlig den, der angaaer de Bevillinger, som søges til Marinen; jeg skal nu tillade mig med faa Ord at henlede Opmærksomheden paa et Par Punkter, som vedkomme denne Green. Der er Sp. 129—130 til